

TARINA YSTÄVYYDESTÄ

BY DANIJELA KNEZ AND IVAN DRAJZL

Leevi tykkää leikkiä, ja kuten kuka tahansa lapsi hän tykkää leluista.
Hän lukee kirjoja ja leikkii mielikuvituslentokoneilla ja lelueläimillä.
Hän leikkii usein mielikuvitusleikkejä ja silloin kaikki muu ympärillä katoaa. Aina silloin Leevi on onnellinen.

Mutta Leevi ei ole aina onnellinen. Hänellä on harvinainen sairaus, jolla on niin outo nimi, että hän ei osaa edes lausua sitä.

Sairaus tekee Leevin usein väsyneeksi ja joskus on kipujakin. Silloin Leevi ei pääse ulos leikkimään. Se välillä harmittaa ja surettaa Leeviä. Sen takia on myös vaikeampaa saada uusia kavereita.

Leevin äiti ja isä veivät hänet tapaamaan monia lääkäreitä moneen eri sairaalaan. Leevi ei aina ymmärtänyt, mitä lääkärit puhuivat – hän olisi vain halunnut olla tarpeeksi terve, että olisi päässyt ulos leikkimään muiden lasten kanssa.

Leevi oli ensimmäistä päivää koulussa ja odotti kovasti tapaavansa muut lapset.

Leevi istui Samppa-nimisen pojan vieressä, joka pyysi häntä mukaan rakentamaan taloa palikoista.

He rakensivat ihan valtavan kokoisen talon, ja Samppa ja Leevi olivat todella ylpeitä aikaansaannoksestaan. Kaikki muut lapset kokoontuivat heidän ympärilleen ihailemaan sitä.

Leevin ensimmäinen päivä sujui hyvin! Mutta sitten tuli aika mennä ulos leikkimään.

“Juostaan!” Samppa ehdotti.

“Mutta minä en voi juosta,” Leevi vastasi kulmiaan kurtistaen.

“Oho!” Samppa yllättyi. “Onpa sääli, minä tykkään juoksemisesta tosi paljon. Nähdään varmaan myöhemmin sitten.”

Samppa juoksi ulos leikkikentälle. Leevi jäi surullisena katselemaan ulos ikkunasta toisten lasten leikkiessä ulkona.

Seuraavina päivinä Leevi jäi usein sisään itsekseen, koska ei voinut juoksennella ulkona muiden lasten kanssa. Hän ei halunnut, että kukaan näkisi, kuinka paha mieli hänelle siitä tuli.

Joskus Leevin äiti ja isä hakivat hänet koulusta aikaisin ja veivät sairaalaan. Kerran Leevi ei sairaalakäynnin takia päässyt kaverin synttärijuhliin koulussa. Se harmitti Leeviä tosi paljon.

Koulussa jotkut lapset sanoivat, ettei Leevi ole kovin kiva, eivätkä he enää halunneet leikkiä hänen kanssaan. Yksi luokkakavereista ei pyytänyt häntä syntymäpäivilleen, koska hänen äitinsä oli sanonut, että olisi parempi ettei Leevi tule.

“Miksi kutsua Leevi, jos hän ei voi edes leikkiä kanssasi?” tytön äiti sanoi. “Hänhän vain istuu nurkassa, kun muut lapset leikkivät.” Ja niin Leevi tuli entistä surullisemmaksi.

Mutta eräänä päivänä Leevin ystävän Samppain jalka murtui, ja siihen laitettiin kipsi. He istuivat vierekkäin Leevin kanssa katsomassa muiden lasten leikkejä. Samppaistä oli kurjaa istua paikallaan koko päivä.

“Ikävää että jalkasi tuli kipeäksi,” sanoi Leevi,
“toivottavasti pääset taas pian juoksemaan.”

Myöhemmin samana päivänä Samppa mietti, miltä Leevistä mahtoi tuntua. Samppa tajusi, kuinka kurjaa oli istua sisällä ja katsoa, kun muut lapset leikkivät keskenään.

Samppa ymmärsi vihdoin, kuinka vaikeaa Leevillä oli istua yksinään joka päivä. Hän tajusi, että Leevi ei ollut itse valinnut, ettei halua leikkiä muiden lasten kanssa.

Monen viikon kuluttua Sampan jalka parani, ja hän pystyi taas juoksemaan. Samppa ei kuitenkaan unohtanut, kuinka kurjalta kipsin pitäminen oli tuntunut. Hän päätti yrittää auttaa Leeviä.

Leevin syntymäpäivä lähestyi. Leevi pelkäsi, ettei kukaan tulisi hänen juhliinsa. Hän oli huomannut, että monet lapset välttelivät häntä koulussa.

Vaan hänpä ei tiennyt, että hänen ystävänsä Samppa valmisteli yllätystä...

Juhlapäivänä Leevi odotti leikkihuoneessa. Siellä oli katettuna mehua, kakkua ja muita herkkuja, ainoastaan muut lapset puuttuivat!

Leevi tuijotti ulos ikkunasta ja toivoi että joku tulisi. Hän odotti hetken eikä vielääkään kukaan tullut. Leevi oli surullinen ja pettynyt.

Yhtäkkiä hän kuuli meteliä ulkopuolelta. Samppa ryntäsi sisään ovesta ja kaikki luokan lapset seurasivat häntä.

Kaikki tulivat Leevin syntymäpäiväjuhliin. He toivat palikoita ja väriliituja ja paperia. He leikkivät kaikenlaisia sisäleikkejä yhdessä Leevin kanssa.

Ennen heidän saapumistaan Samppa oli selittänyt muille lapsille, että Leevistä on kiva leikkiä, mutta hän väsyy helposti sairautensa takia. Siksi sisäleikit ovat parempia. Kun muut ymmärsivät asian, he kaikki halusivat tulla mukaan.

Leevi oli iloinen.

Syntymäpäiväjuhlien jälkeen Samppa tuli usein Leevin viereen istumaan koulussa. Myös muut lapset halusivat leikkiä Leevin kanssa sisällä. Leevin piti vieläkin käydä paljon sairaalassa, mutta hän ei enää tuntenut itseään yksinäiseksi koulussa.

Kun Leevi kasvoi isoksi, hänestä tuli kuuluista taidemaalari, ja moni hänen luokkakavereistaan tuli käymään hänen näyttelyissään, missä he ylpeinä kertoivat lehdistölle olevansa Leevin ystäviä. Leevi ei koskaan unohtanut ystäviensä kiltteyttä. Hänen ystävänsä olivat oivaltaneet kuinka kaikki voidaan ottaa mukaan yhteiseen tekemiseen.

TARINA YSTÄVYYDESTÄ

**SERBIANKIELINEN ALKUTEOS: DANIJELA KNEZ
JA IVAN DRAJZL**

Alkuperäisteoksesta suomeksi muokattu
yhteistyössä Harvinaiset-verkosto ja Rare Dis-
ease Day.

RAREDISEASEDAY.ORG